

Svaté Slovo.

Svaté je Slovo! Tak svaté, že bych je chtěl pozemskému lidstvu opět odejmout, protože mu chybí jakékoliv pochopení, ba i tušení velikosti tohoto Slova! Nutí mne to chránit Slovo zahalením, aby nikdy nepřišlo do styku s rouhavou domýšlivostí nebo lhostejností těchto lidských duší, které se ve své duchovní lenosti staly tak neuvěřitelně úzce omezenými a tím i v sobě prázdnými bez vědění.

Co vědí ještě o svatosti! O svatosti Boží a také Jeho Slova! Je to žalostné! Při **tomto** poznání by člověk zoufal a zmalomyslněl. Nutí mne to mezi všemi lidmi zvolit jen některé, kterým bych Slovo ještě nadále zvěstoval, i třeba jen deset nebo dvacet, avšak i těch několik by nenalezlo pochopení pravé svatosti, a tím ani správného postoje k velikosti a hodnotě mého Slova!

Přinést svaté Slovo mezi tyto pozemské lidi je pro mě **tím nejtěžším**, co mám splnit.

Co to znamená, co spočívá v těchto slovech, to opět nemůžete pochopit! Tak stojím před vámi s vědomím, že ani ti nejlepší mezi vámi nikdy mi zde **na zemi** nebudou správně rozumět a nepochopí ani desetinu toho, čeho se jim mým Slovem dostává. Vy je sice vyslechnete, držíte je v ruce, avšak nevyužíváte pro sebe jeho hodnot! Vidím, jak vysoké hodnoty a nevýslovné síly zůstávají nepovšimnuty, zatímco při tom saháte po věcech, které v poměru ke Slovu, jež máte, nelze pokládat ani za nejnepatrnější zrnko prachu.

S tímto věděním stojím před vámi. Pokaždé duchovně se vzpíraje dávám vám přístup k vysokým slavnostem Grálu, jejichž smysl, jejichž vážnost a čistou sílu vy **přece** nikdy nepochopíte. Tak mnozí nedají si ani jednu poctivou námahu **promyslet** si alespoň smysl správným způsobem! K tomu ještě vysoké úkony zpečetění a hostina! Zpečetění! Padli byste rozechvěni v prach, kdybyste poznali a vědomě mohli spatřit nejmenší část nesmírné živoucnosti v těchto úkonech!

Ovšemže mnohou duši uchopí při tom jí neznámé, blažené cítění, dávající tušit sílu Světla z blízkosti Boží. Avšak to všechno je opět rychle smazáno nátlakem malých starostí všedního dne, všedních radostí a požitků.

Teprve když lidská duše vstoupí do jemnohmotné říše, **pak** jí pozvolna nastává nové poznání všeho toho, co zde na zemi směla prožít.

Přestože i to je jen stín mohutnosti skutečného dění, stačí to přece, aby to každou lidskou duší co nejhluběji otřásl! Těžko věří tomu, že to všechno **směla** prožít, že se jí tím zjevně dostalo tolik Boží milosti. Tím naplněna chtěla by zatřást, zalomcovat těmito pozemskými lidmi, aby prolomili povrchnost a namáhali se již nyní tyto milosti cítit silněji než doposud.

Avšak je to zbytečná námaha! Pozemský člověk se k tomu stal díky sobě příliš otupělý. Nejhorlivější snahou na svých falešných cestách se k tomu stal neschopným. S krvácejícím srdcem se proto opět odvrací každá v jemnohmotné říši probuzená duše, s hlubokou lítostí si vědoma, že ona sama nebyla na zemi jiná, a nemůže snad také očekávat něco více od jiných zde na zemi ještě dlících.

Tak se nyní všechno ve mně vzpírá, když pomyslím na to, že musím toto svaté Poselství nechat nyní šířit mými učedníky; neboť vím, že ani jediný mezi lidmi nebude nikdy skutečně vědět, **co** tím přijímá, jaká nesmírně vysoká milost Boží v tom spočívá, že to **smí** slyšet! A této nevědomosti, lhostejnosti a chtění těchto lidí vědět vše nejlépe mám nechat přinášet vstříc to, co přichází v čistotě od stupňů Božího trůnu! Stojí mne to boj, stojí mne to tvrdé přemáhání! Znovu každou hodinu!

Avšak jedno mne při tom utěšuje! Je to zadostiučinění při každém posměchu, každé jízlivosti, při každém odmítavém podotknutí nebo každé známce líné lhostejnosti lidí: Mé vědění, že každý z těchto lidí se skrze své jednání a myšlení **soudí** na Slově, jehož velikost nechtěl vidět a kolem kterého i nevšímavě procházel. Je mi útěchou vědět to, že člověk každým slovem, které pronese o mém Poselství, dává sám sobě **vlastní rozsudek**, který pro něj v sobě nese zničení, nebo život!

Toto vědění mi dává všechno unést, všechno překonat! Ani jediná duše tomu nyní nemůže uniknout. Jako soudící meč vrhám nyní mezi vás Slovo k naplnění konečného soudu! To odnímá ode mne smutek! Necht' na ně lidé narážejí, jak chtějí, zraňují se tím pouze sami, necht' se smějí, posmívají nebo vrtí hlavami ... to vše je zasáhne v nejrychlejším vzájemném působení!

Již uplynula léta, když jsem poprvé pocítil hrůzu při pozorování lidských duchů a viděl mé závěry o jejich osudu podle prazákonů stvoření.

Obešla mne hrůza, protože jsem viděl, že je nemožné lidem ještě pomoci jinak, než jim ukázat **tu cestu**, kterou musí jít, aby unikli zničení.

To mne učinilo nesmírně smutným; neboť při současném chování lidstva mohl nastat při tom jen **jediný** konec: Jistota, že největší část celého lidstva musí být bezpodmínečně ztracena, pokud jí bude přenecháno svobodné rozhodnutí při každém rozhodování!

Avšak **svobodná vůle rozhodování** nemůže být podle zákona ve stvoření lidskému duchu nikdy odňata! Ta spočívá v druhu ducha! A **na tom**, tedy na sobě samých, zřítí se nyní velké masy při nynějším soudu!

Každé jednotlivé rozhodnutí člověka udává mu jeho cestu, kterou ve stvoření musí putovat, a to i zde na zemi. Malá pro a proti jeho povolání a nutného každodenního života jsou při tom jen podružnostmi, které často vyplývají z daleko nazpět ležících následků dobrovolných rozhodnutí. Avšak jen **rozhodnutí** je pro lidského ducha svobodné! Rozhodnutím nastavuje se samočinná páka, která nechá působit zákony Boží ve stvoření podle druhu rozhodnutí! **Taková** je svobodná vůle, kterou má lidský duch! Spočívá jen v bezpodmínečné svobodě rozhodnutí. Duchovní rozhodnutí spouští však ihned dosud tajuplné, samočinné působení ve stvoření, které druh chtění, které spočívá v rozhodnutí, bez vědomí lidského ducha dále rozvíjí až ke zralosti a tím ke konečnému rozuzlení, které se jednou náhle nějak objeví podle síly původního rozhodnutí a potavy, kterou tento druh ještě na své cestě stvořením obdržel od stejného druhu.

Účinky každého vlastního rozhodnutí musí pak člověk nechat přes sebe přejít. Nemůže a nesmí to cítit jako nespravedlivé; neboť je to v konečném účinku pouze to, co bylo obsaženo v rozhodnutí. V konečném důsledku zasáhne to tedy **jen zploditele** rozhodnutí, i když rozhodnutí platilo někomu

jinému. Při konečném účinku je velmi často původní rozhodnutí původcem již dávno zapomenuto, jeho chtění je zcela jiné a jeho rozhodnutí jsou snad v té době již zcela odlišná, nebo dokonce opakem dřívějších, avšak následky někdejších rozhodnutí tiše běží také bez jeho vědomí svým zákonitým, samočinným postupem až do konce.

Člověk vždy stojí uprostřed následků **všech** svých rozhodnutí, o kterých mnohdy již vůbec nic neví, již na ně nemyslí, a pak je proto často prožívá jako nespravedlnost, když ho to či ono neočekávaně zasáhne jako konečný účinek. Avšak přesto může být klidný. Nezasáhne ho nic, k čemu on sám nedal kdysi podnět, co on sám kdysi nějakým rozhodnutím doslova neuvedl do života, tedy „nepostavil“ do stvoření k působení pod zákony! Nechtě to bylo v myšlení, řeči nebo jednání! **On** nastavil k tomu páku. Ke všemu patří **jeho** prvotní chtění a každé chtění je rozhodnutí!

Avšak v neznalosti zákonů stvoření křičí lidé ustavičně o nespravedlnosti a ptají se, kde zůstala ona tak hodně vychvalovaná svobodná vůle lidí! Učenci o tom píší a mluví, zatímco to je ve skutečnosti všechno tak jednoduché! Svobodná vůle může spočívat vůbec vždy jen ve svobodné schopnosti rozhodování, a nikdy jinak. A to je a zůstává lidskému duchu vždy zachováno ve stvoření pro jeho cestu. Vždy však zapomíná nebo přehlíží při tom důležitou skutečnost: Že navzdory všemu je a zůstává jen tvorem, plodem tohoto pozdějšího stvoření, který vzešel z jeho vždy platných a nezměnitelných zákonů, a proto také tyto zákony nemůže obejít nebo jich nedbat! Ony působí, ať chce nebo nechce, ať se mu to zdá vhodné nebo nevhodné. On v tom neznamena **nic**, tak jako dítě, které jde samo na procházku a

které může sice **vyrazit** svou cestou podle své vůle, avšak pak je podrobena **druhu** této cesty, lhostejno, zda se po ní kráčí dobře nebo obtížně, zda je na jejím konci krásný cíl nebo propast.

S každým novým rozhodnutím člověka nastává tedy nová cesta, tím i nové vlákno v koberci jeho osudu. Staré, doposud ještě nevyřešené cesty však přesto dál běží **před** novějšími, tak dlouho, až zcela proběhnou. Nejsou tedy odříznuty novou cestou, nýbrž musí být prožity, proputovány až do konce. Při tom se křížují někdy také staré s novými cestami a přinášejí tím při tom nové obraty.

To všechno musí člověk v prožití rozuzlit, a zde se často diví, jak k tomu nebo onomu může dojít, poněvadž si nezůstal vědom svých dřívějších rozhodnutí, zatímco zůstává dál podroben jejich následkům, až se odžijí a tím „vyžijí“! Nelze je sprodit ze světa jinak než zploditelem samotným. Ten se nemůže od nich odvrátit, protože v něm zůstávají pevně zakotveny až do úplného uvolnění.

Všechny následky každého jednotlivého rozhodnutí musí tedy dospět až ke svému konci, k vyřízení, neboť teprve pak odpadnou od zploditele a více jich není. Kříží-li však vlákna nových, dobrých rozhodnutí ještě běžící stopy starých, špatných rozhodnutí, tak budou účinky těchto starých, špatných následků vlivem křížení s novými, dobrými vlákny úměrně zeslabeny a mohou, jestliže jsou tato nová, dobrá rozhodnutí velmi silná, být dokonce zcela rozuzleny tak, že špatné následky v hrubohmotnosti jsou vyrovnány již jen symbolicky. Také to je čistě zákonitě podle Boží vůle ve stvoření.

Všechno při tom působí ve stvoření živě, aniž by člověk byl

schopen něco na tom změnit; neboť toto působení je kolem něj a nad ním. On tím stojí v zákoně a pod zákonem stvoření.

V mém Poselství naleznete cestu, jak s jistotou dospět tímto bludištěm následků vašich rozhodnutí do světlých výšin!

Těžká překážka se vám však staví do cesty! Je to překážka, která mi přinesla hrůzu: protože to všechno musíte udělat **sami**, každý zcela sám pro sebe.

Tato podmínka spočívá v zákonitosti vaší svobodné vůle rozhodování a v něm následně vznikajícím samočinném účinku dění ve stvoření a ve vás!

Chtění v rozhodnutí vytváří cestu, která vede podle druhu rozhodnutí buď vzhůru, nebo dolů. Lidské chtění v současnosti vás však vede převážně **jen** dolů a s tímto sestupem, který vy sami vůbec nemůžete pozorovat, zmenšuje a zužuje se také souběžně schopnost vašeho chápání. Hranice chápání, tedy vašeho obzoru se tím zmenšuje a z tohoto důvodu si navzdory tomu stále představujete, že ještě stojíte na výši jako dříve; neboť tato hranice je pro **vás** přece skutečně také **tou nynější** konečnou výší! Širší hranici nemůžete sledovat, nemůžete chápat to, co leží nad vaší vlastní hranicí, a odmítáte to všechno potřásající hlavou nebo dokonce horlíce, že je to falešné nebo dokonce neexistující.

Proto také neodkládáte tak lehce své chyby! Vidíte je sice u jiných, avšak ne u sebe. Mohu to dávat na srozuměnou tak zřetelně, avšak vy si to na sebe nevztahujete. Věříte mi všechno, co vám říkám, pokud se to týká ostatních. Avšak co bych měl vytknout **vám**, nad čímž jsem tak často zoufalý, to nemůžete pochopit, protože k tomu jsou hranice kolem vašeho milého „já“

příliš úzké! Zde je bod, na němž tak mnohé ztroskotává, v čemž vám nemůžu pomoci; neboť tyto hranice byste museli zevnitř rozbít **vy sami**, s bezpodmínečnou vírou v poslání, které mám já splnit.

A to není tak lehké, jak se domníváte. Se starostí ve tváři stojíte často přede mnou, s láskou v srdci k velkému úkolu, a truchlíte proto nade všemi, kteří své chyby poznat nechtějí nebo nemohou, a já, já vím, že mnohé tyto chyby, které vy u jiných přísným způsobem káráte, zoufajíce nad jejich konáním, jsou **ve vás samotných** zakotveny ještě v daleko větší míře. To je to nejstrašnější ze všeho! A to je zakotveno ve svobodné vůli rozhodování, která vám musí zůstat ponechána, protože je zakotvena v duchovnu. Mohu vás sice uznat nebo zavrhnout, mohu vás pozvednout nebo se nechat zřítit silou Světla, podle toho, jak vy sami poctivě chcete, avšak nikdy nemohu někoho **nutit**, aby nastoupil cestu ke světlým výšinám! To spočívá jedině v rukách každého člověka.

Proto vám to výstražně ukáži ještě jednou: S každým krokem dolů uzavřou se hranice vaší schopnosti chápání ještě těsněji, aniž by u vás samých došlo k uvědomění si toho! Proto byste tomu také nikdy nevěřili, pokud bych vám to řekl, protože to nemůžete pochopit, a proto nemohu také pomoci tam, kde k tomu nepovstane nové velké dobrovolné rozhodnutí, které přichází skrze touhu nebo víru.

Jen **tam** mohu propůjčit sílu k vítězství! K vítězství nad vámi samotnými, čímž se rychle prolomí zdi a úzké hranice oživilým duchem, který se chce rozmáchnout do výše. Ukazuji vám cestu a dávám vám při správném chtění také k tomu nutnou sílu. **Tak** mohu pomoci tam, kde je k tomu ryzí chtění, ryzí

prosba.

Avšak opět se pak staví člověku do cesty překážka. Ta spočívá v tom, že síla mu **pak** může být k užitku jen tehdy, pokud ji nejen přijme, ale i správně **použije!** **Sám** ji musí použít správným způsobem, nesmí ji v sobě ponechat v klidu, jinak se od něj opět vzdálí, zpět k východisku této síly. Tak přichází jedna překážka za druhou, když člověk s veškerou silou poctivě nechce! A těmto překážkám dorostli jen nemnozí. Lidstvo stalo se již duchovně příliš líným, přičemž vzestupu lze dosáhnout jen v trvalé čilosti a bdělosti!

Přirozené je toto dění, prosté a veliké. V něm je zázračně zakotvena dokonalá spravedlnost, která nyní také vybavuje soud.

Záchrana je však při tom pro lidského ducha bez pokory nemožná! Opravdové pokoře však stojí v cestě jako překážka jeho domýšlivost vědění. Domýšlivost na vědění, které není žádným věděním; neboť v poměru k jeho schopnostem lze ve skutečnosti člověka označit za nejhoupějšího mezi všemi tvory tohoto stvoření, poněvadž je příliš domýšlivý, než aby něco v pokoře přijal.

Není třeba se o tom přít, neboť tomu tak **je**. Avšak člověk to nevidí, **nechce** tomu věřit, a to také následkem jeho bezmezní domýšlivosti, která je vždy jen jistým produktem hlouposti. Jen hloupost plodí domýšlivost; neboť kde je skutečné vědění, tam nemá domýšlivost žádný prostor. Může povstat jen v úzkých hranicích nízké domýšlivosti, jinak nikde.

Kde nastává vědění, tam přestává domýšlivost. A protože největší část lidstva dnes žije **jen** v domýšlivosti, nemá proto

vědění.

Člověk vůbec ztratil pojem pravého vědění! Neví již, co vědění je! Ne bezdůvodně žije v lidové mluvě jako moudrost známá věta: „Teprve při nejvyšším vědění člověka vyvstává moudrost z přesvědčení o skutečnosti, že **nic** neví!“

V tom spočívá pravda! Získal-li však člověk nejprve toto přesvědčení, tak v něm domýšlivost odumře a přijímání pravého vědění může začít.

Všechno naučené studováním nemá s věděním co dělat! Horlivě se učící může se stát **učencem**, avšak proto ho ještě zdaleka nelze nazvat vědoucím. Proto také výraz **věda**, tak, jak se dnes ještě používá, je falešný. Právě dnešní člověk může mluvit sice o učenosti, avšak ne o **vědění**! Co se naučil na vysokých školách, je pouze učenost, jakožto zdokonalení a vrchol učiva! Je to **získané**, avšak ne **vlastní**! Jen vlastní je však věděním! Vědění může přijít jen z prožitku, ne z učení!

Tak ukazuji ve svém Poselství jen cestu, aby člověk, který po ní jde, na ní dospěl k prožití, které mu přinese **vědění**. Člověk musí stvoření také nejdříve „prožít“, pokud chce o něm skutečně **vědět**. Možnost k prožití dávám mu svým věděním, protože já sám stvoření trvale prožívám!

Budeme mít tedy v budoucnosti učence a vědoucí. Učenci se mohou a musí od vědoucích učit!

Domýšlivost v nové říši, v přicházejícím pokolení již více nebude! Je to největší překážka pro vzestup a strhává nyní do zkázy miliony lidí, které se nemohou nebo nechtějí od ní oprostit!

Avšak je to tak dobře; neboť stvoření bude tím očištěno od neupotřebitelných tvorů, kteří jiným jen odnímají místo a potravu a roztahují se, aniž by dávali i ten nejmenší užitek. Pak bude čerstvý vzduch pro upotřebitelné lidské duchy!